

PRILOG 1.

Pravedniku je Bog dopustio da vidi kakav je život poslije smrti. Nebeski ga vodič najprije odvede u jednu veliku dvoranu. Tu ugleda mnoštvo ljudi koji su sjedili za punim stolom. Bilo je tu izvrsnih i čudesno zamamnih jela. No nitko od prisutnih nije jeo. Pravednika to začudi, to više što je na licima tih ljudi jasno vidio želju za hranom i čuo ih kako uzdišu za jelima na stolu. „Ako su gladni, zašto ne uzmu hranu koja je pred njima?“ upita čovjek svojega nebeskog vodiča. „Ne mogu hraniti sami sebe“, objasni mu vodič. „Vjerojatno si primijetio da su im ruke zavezane i koliko god se trudili ne mogu prinijeti hranu do svojih usta.“ „Istina, to je pakao“, reče pravednik. Uskoro dođoše u drugu dvoranu. I tu je sjedilo mnoštvo ljudi za stolom koji je također bio prepun izvrsnih i čudesno zamamnih jela. No ti su ljudi bili sretni i zadovoljni, što pravednika začudi jer su i njima ruke bile zavezane. Stoga upita svojega nebeskog vodiča: „Kako oni jedu kad su i njima ruke zavezane i ne mogu se sami hraniti?“ „Pogledaj“, reče mu nebeski vodič. Pravednik tad vidje da prisutni hrane jedan drugoga. „Istina, to su nebesa!“ uskliknu. „Da“, odgovori mu nebeski vodič i doda: „Razlika između pakla i neba je u našoj ljubavi i otvorenosti prema drugome. Imamo li ljubavi prema drugome, znat ćemo mu služiti.“